

Kamu Emekçisinin Sesi

kamuemekcisininesi@gmail.com

facebook.com/kamuemekcisininesi

twitter:@kamuemekciler

Sayı: 6

AKP ile 13 Yılın Bilançosu

1 Kasım seçimleri ile AKP bir kere daha tek başına iktidar oldu. 13 yıl boyunca Kemal Derviş'in (siz bunu IMF, Dünya Bankası ve AB diye okuyun) ekonomik programını uygulayan AKP emekçilerin pek çok hakkını gasp etti. Kamu emekçileri dâhil tüm çalışanların yaşam koşulları gerilerken sermaye güllük gülistanlık bir ortam buldu. Bundan sonra da AKP'nin ayağının tozuyla emekçilerin pek çok hakkına saldıracağından emin olabiliriz. Önümüz kriz, krizin faturası kabarık olacak. Patronlar bu faturayı ödemek istemeyecek, devlet ödemek istemeyecek. Bunun karşısında işçi, emekçi, yoksul halk hedef tahtasına oturacaktır, emin olabiliriz. Şimdiden 657'nin değişmesi ve kıdem tazminatının budanması tartışılıyor. Bültenimiz bu iki konuyu da ele alıyor. Yaptıkları yapacaklarının teminatıdır diyelim ve hükümetin 13 yıllık performansına bakalım.

- Kamu emekçilerinin maaşlarında reel olarak en az % 25 civarında bir erime yaşandı.
- Cumhuriyet tarihi boyunca yapılan özelleştirmelerin % 90'ı son 13 yılda gerçekleşti. Kamu istihdam alanları daraldı.
- Türkiye'deki kamu emekçisi sayısı OECD ortalamasının %40 oranında gerisinde kaldı.
- Emekli maaşı %33 azaldı.

- Sendikal ayrımcılık arttı. Siyasi iktidara yakın olmayan emekçiler tasfiye edilirken, AKP yandaş sendikalar aracılığıyla kadrolaşması kamuoyuna defalarca yansdı.
- Kamu emekçilerinin %15'i sendikalı olma hakkından mahrum bırakıldı.
- Emeklilik yaşı 65'e çıktı.
- Başını "sağlıkta dönüşüm"ün çektiği verimlilik, esnek çalışma ve performans değerlendirme sistemi gerek yasal düzenlemelerle gerekse fiili uygulamalarla çalışma hayatımıza girdi.
- Çoğu bölümde ya KPSS'nin uygulama alanı daraltıldı ya da KPSS yerine sözlü mülakata dayalı sistemin esas alınmasına geçilerek torpil ve kadrolaşma arttı.
- 2002 yılında kamudaki toplam taşeron işçisi 20 bin iken, 2015 yılında 585 bini aştı.

AKP kendinden önceki hükümetlerden grev yasaklarını, yoksulluk sınırı altındaki maaşları ve lojman, kreş, servis, yemek gibi temel ihtiyaçlara dair hakların sağlanmamasını devralmıştı. Bunların üzerine 13 yıl boyunca pek çok hakkımızın geriye gitmesine sebep oldu ancak bu süre zarfında emekçiler de boş durmadı.

Bu Sayı

- Kamu Emekçilerinden Haberler
- Emekçiler Öz Savunmaya
- ODTÜ Direnişi
- İş Güvencesinin Gaspı
- Kıdem Tazminatı
- YÖK'ün 2015 Performansı
- Sağlıkta Geçici Görevler
- Engel sizensiz
- Savaş Ortamında Öğretmenlik
- Nasıl Kazanacağız

- 2008 yılında Genel Sağlık Sigortası ile ilgili yasa maddeleri tartışılırken yurdun her yerinde toplantılar, eylemler, bilgilendirmeler yapıldı.
- Ankara'da Kızılay Meydanı, 2001 yılında emeklilik yaşının yükseltilmesi girişimleri sonrasında ilk defa eylem alanı oldu. Binlerce emekçi "işte Kızılay işte direniş!" sloganlarıyla meydanı zapt etti. Gezi ile başlayan halk isyanına kadar tekrar Kızılay Meydanı'nda eylem yapmak mümkün olmadı.
- 2009 yılında İstanbul Üniversitesi ve diğer üniversitelerden araştırma görevlileri güvenceli çalışma talebiyle bir mücadele yürüttü. 50/d karşıtı kampanyanın ana sloganı "YÖK gitsin biz kalıyoruz" oldu. Mücadele sonucunda pek çok asistan nispeten güvenceli olan 33/a kadrosuna geçiş hakkı kazandı.
- 2010 yılında TEKEL işçileri özelleştirme sonucunda kadrolarını yitirme tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar ve 78 gün boyunca Ankara'nın kalbinde Sakarya Caddesi'nde büyük bir direniş örgütlediler.
- Bundan sadece üç yıl sonra Gezi ile başlayan halk isyanının kendisi AKP'ye karşı yıllardır biriken öfkenin patlaması oldu ve emekçiler dev bir genel grevle ağırlığını koysa hükümet düşebilirdi.
- Sağlık emekçilerinin Doktor Ersin Arslan'ın öldürülmesi üzerine sağlıkta şiddete karşı etkili iş bırakma eylemleri sebebiyle tüm yurttan, en küçük illerde bile hastaneler kapandı. 4+4+4 sistemine karşı Eğitim Sen'in verdiği mücadele, Eylül 2013'te Ankara'da düzenlenen miting ile en üst noktasına vardı.
- Öğretmenlerin ücretlendirilmediği sürece nöbet tutmama eylemleri, serbest kıyafet ile işe giderek kılık kıyafet yönetmeliğini delmeleri, okulların imam hatiplişmesine karşı verilen mücadeleler, ülke çapında 13 Şubat 2015 tarihinde laik, bilimsel, anadilde eğitim talebiyle düzenlenen okul boykotu önemli karşı koşular olarak öne çıktı.
- 2014 yılı sonunda işçisiyle kamu emekçisiyle ODTÜ çalışanlarının üç günlük grevi yılın en etkili emekçi eylemlerden biri oldu.
- 2015 yılına ise metal sektöründe işçi eylemleri damga vurdu. Önce DİSK Birleşik Metal İş üyesi binlerce işçi greve gitti ama grevleri hükümet tarafından yasaklandı. Sonra Oyak Renault, Tofaş Fiat, Ford Otosan, Arçelik, Türk Traktör ve daha pek çok metal fabrikasında işçiler patron yandaşı sendika Türk Metal'e karşı ayaklanarak Büyük Metal Grevi'ni örgütlediler. Eylemler sonunda sarı sendika birçok fabrikadan silindi.
- Gezi'nin AKP'nin %50 oy aldığı bir seçimden sadece iki yıl sonra patlak verdiğini unutmamalıyım. Bu sefer kazanmak için daha örgütlü, daha bilinçli, daha kuvvetli şekilde karşılarına çıkalım. Haklarımızı bilelim, savunalım, krizin faturasını ödemeyeceğiz diyelim. Direniş ve dayanışma, birlik ve mücadele tek kurtuluş yolumuzdur..
- **BU DAHA BAŞLANGIÇ MÜCADELEYE DEVAM**

İstanbul Üniversitesi'ndeki abluka dağıtılacak!

Çözüm, polis-idare işbirliğine karşı öğrencilerin emekçilerin birliği!

İstanbul Üniversitesi 6 Kasım'dan bu yana adeta bir polis kuşatması altında. Aslında ikinci sıradan saray kontenjantından atanan rektörlüğün ve polisin yıl boyunca baskıcı ve saldırgan bir tutum alacağı yazın Eğitim Sen temsilciliğinin Suruç'ta katledilen öğrenciler anısına fidan dikmesi-

nin engellenmesiyle anlaşılmıştı. Nitekim 6 Kasım günü öğrencilerin sarayı eleştiren pankartlarını "yasadışı" ya da "eylemle alakasız" bulan polis sert şekilde saldırdı ve birçok öğrenciyi göz altına aldı. 6 Kasım'dan sonra ise genellikle öğrencilerin astığı afişler bahane edilerek günaşırı polis saldırısı ve gözaltılar yaşanıyor. Bu saldırıların sadece öğrencileri hedef aldığı düşünülemez. Hedefte olan üniversitede düşünce, örgütlenme ve ifade özgürlüğüdür. Öğrencilere yapılan saldırının doğrudan başka bir sonucu da sendikal hakların çiğnenmesi olacaktır.

Her ne kadar idare-polis işbirliği üniversiteyi cendere içine almış görünse de bu durumu tersine çevirmek öğrenci-emekçi işbirliği ile mümkün. Öğretim üyelerinden, idari personele kadar tüm eğitim ve bilim emekçileri düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğü için öğrencilerle el ele vermeli ve mücadeleyi yükseltmelidir.

Devlet hile yapar mı?

Devletin zor aygıtı olduğunu okumuştum. Daha sonra bir emekçi olarak hak aramak için sokağa çıktığımda copla, gazla, yetmedi gözaltına alınarak; iş bıraktığımızda türlü cezalarla bu yüzünü öğrenmişim; ama sahiden hile yapabileceğini düşünemiyordum

Yenimahalle'de bir lisede çalışıyordum. Evimi ona göre tutmuş, çocuğu yakın bir okula yerleştirmişim. 2000 yılında okulumuz düz lise iken Anadolu lisesine dönüştürüldü (MEB in uygulamalarından sual olunmaz!!!). Bundan dolayı öğrenci sayısı azalmış, okula sonradan gelen Anadolu Lisesi sınavını kazanmış öğretmenler asıl kadro sayılmış ve benim durumumda olanlar ise norm fazlası olmuştu. Bunun üzerine o yıllarda açılan Anadolu Lisesi Öğretmen Yerleştirme Sınavı'na biz de girelim ve kazanıp okulumuzda kalalım dedik. Test kitapları aldık, sınav ücreti verdik, neyse sınavı kazandık. Ama bu sınava göre yerleştirme yapılmadığı için bizim puanlar, paralar, zaman boşa gitti. Onca stres de hediyesi oldu.

Sonra 2012 yılında dediler ki "norm fazlası öğretmenler ihtiyaç duyulan okullara tayin istesin, yoksa biz sizi çevre illere resmen atayacağız". Artık Kazan mı olur

Evren mi..? 22 yıllık bir öğretmen için bu zorunlu bir sürgün ve tüm sürgünler gibi kabus, onca yol git, gel; aldığın parayı yola ver, zamanın yollarda geçsin. Tayin olduğun yere yerleşsen eşinin işi, çocuğun okulu, taşınma dünya para... Oralara gitmeyelim, Yenimahalle'de tek ulaşım bir okul, neresi olursa, diyerek tayin istedim. Tayinim bir meslek lisesine çıktı.

Sonra ne mi oldu? Koskoca devletin 06.05.2010 gün, 27573 sayılı Resmi Gazetesinde yayınlanan Milli Eğitim Bakanlığı öğretmenlerinin atama ve yer değiştirme yönetmeliğinin 41. maddesinin 5. fıkrasındaki ifadenin bir kandırmaca olduğu ortaya çıktı. Bizden sonra tayinler durdu. Tayin istemeyen, puanı benden düşük olduğu için Yenimahalle'de yer bulunmayan öğretmenler okullarında kaldı. Ben kandiğim, inandığım ve tayin istediğim için şimdi sabah akşam tıklım tıklım dolmuşlarda, ayakta günde iki saatimi harcıyorum.

Dava açtım, reddedildim. En son Anayasa Mahkemesi'ne sendika aracılığıyla bireysel başvuru yaptım. Şimdi öğrendiğim bir şey var: devlet hem zor kullanırmış hem hile yaparmış!

Ankara'dan Bir Öğretmen

Engelli bir kadın olmak...

Üstüne bir de emekçi kelimesi eklenince daha fazla mücadele gerektiriyor hayat. Engelli bir öğretmen olarak göreve başladığımda, var olan durumumda üretiyor olmanın bir değerinin olmasından çok, bunun mücadeleye edilecek bir alan daha yarattığını öğrendim. Derse girebilmek için yollar aşılmalı, ıslanmalı, yanmalı... İş yerine geldiğinizde karda yağmurda kayan ve tek başınıza çıkılamayan rampalar karşılardı mı sizi hiç? Telefon edilmeli ki içeriden bir arkadaşınız gelsin sizi alsın. Aman çok sıvı tüketmeyin, engelli bir kadının tuvalete gitmesi zor meziyettir ülkemizde.

Fiziksel sorunları böylece aştık!

Üniversitede öğrenciyken kendimi değerli hissedirdim; aklım, ruhumla var olurdum. Şimdiyse ne kadar az 'sorun' çıkartırsan o kadar önemlisin. Ne kadar standartsan o kadar güzel insansın! Zaten öyle oyalanmak için çalışıyorsun, kendini bir şey zannetme, oyalan git işte! Devlet daha üretken olabilmen için neden tedbir alsın ki! Pozitif ayrımcılık ne ki! Ayrımcılık mı? Ne kötü kelime!

Öğrencilerim... Onlar hala güzeller, kirlenmemişler. Biliyorlar ki emeğe saygı gerek!

Engelli Bir kamu Emekçisi

Güvenliğimizi Sağlamak Zorundayız: Emekçiler Öz Savunmaya

10 Ekim Ankara Katliamı AKP'nin halka şantajında son nokta ve seçimler öncesinde çok mühim bir dönemeç oldu. Halkın çocukları Tayyip Erdoğan'ın kışkırttığı ikbal savaşında can verirken KESK, DİSK, TMMOB ve TTB üyesi emekçilerin savaşı durdurma iradesiyle meydanlara çıkması büyük bir tehditti ve ezilmeliydi. Milyonları öldürmek şu aşamada mümkün olmadığına göre yığınlık yaratılmıyordu. Aksi halde Gezi ile başlayan halk isyanı, Kobani serhildanı ve büyük metal grevi birleşip tsunami gibi hepsini alaşağı edebilirdi. Bu sebeple mitingde bombayı patlatan taşeron DAİŞ olsa da katliamın asıl sorumluları Tayyip Erdoğan ve AKP'dir.

Emekçiler olarak bunlar karşısında ya tedirginlikle mücadele mevzilerini terk edeceğiz ya da bu yeni koşullar altında mücadelenin yöntemlerini geliştireceğiz. Savaşta terk edilen mevziler kolay kolay yeniden elde edilemediğine göre mümkün olduğunca geriye çekilmemek çok önemli. Emekçilerin mücadelenin arkasında durup durmayacağı ise örgütlerine olan güven ve mücadelenin kararlıca sürdürülmesi ile de ilgili. Bu sebeple 10 Ekim Ankara Katliamı ile ortaya çıkan önemli bir nokta bundan sonra kendi eylemlerimizin güvenliğini sağlamaya mecbur olduğumuzdur.

Çatışmaların, faşist kitle saldırılarının arttığı, daha yeni Suroç'ta ve Diyarbakır'da eylemlere bombalı saldırı gerçekleştirildiği bir dönemde sendikalarımız 10 Ekim'e herhangi bir miting gibi yaklaşmışlardır. Eylemimiz toplanma, yürüyüş ve mitingden oluşuyordu ve herhangi bir aşamada saldırının hedefi olabilirdi. Üstelik bu ihtimal en azın-

dan KESK'in miting öncesi toplantılarında üstelik son derecede sembolik biçimde alanda katledilen üyeler tarafından bizzat Genel Merkez'e iletilmişti. Buna rağmen tedbirlerin yetersizliği sayesinde devlet güçleri ve DAİŞ arzuladıkları katliamı gerçekleştirebildiler.

Bu anlayış, ileride, daha fırtınalı denizlerde hepimizi gemiden düşürür. Oysa trafik erken saatlerde polis yapmıyorsa emekçiler tarafından kesilmeli, bomba araması yaptırılmalı, alana dağılık gelinmesi planlanmalı, polisin toplanma alanında güvenlik sağlaması istenmeli, devlete güvenilme-yeceği için ikinci bir güvenlik çemberi Suroç'tan hemen sonra Aksaray'da yaptığımız eylemde olduğu gibi yürüyüş boyunca kendimizce sağlanmalıydı. O zaman bu kadar kolay hedef olmazdık, bombalar patlasa dahi bunun siyasi ve örgütsel etkisi farklı olurdu.

10 Ekim sonrasında da mücadeleyi sürdürmekte kararlısak uyanık ve tedbirli olmalıyız. Kendi güvenliğimizi sağlamak üzere gerekirse deneyimli ve eğitilmiş emekçilerden oluşan öz savunma birimleri kurmalıyız. Sendikalarımız ve kitle örgütlerimiz gerek topluca gerek bireysel olsun örgütlü hareket etme ve savunma, etkinlik ve eylemlerde alınması gereken önlemler ve ilk yardım konusunda hazırlık ve eğitimler düzenlemeliler. Önümüzdeki dönem emekçiler açısından hem AKP'nin oluşturacağı gündemler hem de mücadelenin sertliği ve koşulları açısından bir hayli çetin geçecek. O zaman bizler de bu ihtimallere karşı şimdiden, siyasi, örgütsel ve güvenliğe ilişkin adımlarımızı atmamız ki kazanabilelim.

ODTÜ'de Emekçiler Direniş ve Dayanışma ile Kazanıyor!

Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde Aralık 2014'te maaş promosyon ihalesi sürecinde Rektörlüğün İş Bankası'nı tarif eden bir şartname ile ihaleye çıkmak istemesi üzerine üç gün boyunca okulda hayatı durduran bir grev yaşanmıştı. 12 Eylül'den bu yana üniversitelerde yaşanan en büyük emekçi eylemi olma özelliği taşıyan ODTÜ grevi üniversitede mücadele bayrağını ODTÜ emekçilerinin devralması anlamına geliyordu.

Eylemler sırasında yetkili sendika Eğitim Sen'in işyeri temsilcisi Ekin Erdem Evliya asistan olarak çalıştığı işyerinde bir profesör tarafından darp edilip sudan sebeplerle işten çıkarıldı. Ardından işyeri temsilcisini darp eden profesörün bir eylem esnasında yarattığı provokasyon sebebiyle yaşanan tartışma bahane edilerek sendikal mücadelenin öncülerini cezalandırmaya, önemli bir mücadele deneyimi ortaya koyan ODTÜ emekçilerini sindirmeye çalıştılar. Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Üniversiteler Şubesi örgütlenme sekreteri araştırma görevlisi Mert Kükrer ve Şube Denetleme Kurulu üyesi teknisyen Barış Çelik işten atma tehdidi ile karşı karşıya kaldı. Her iki çalışanın da dosyaları kamu görevinden çıkarma talebiyle ODTÜ tarafından YÖK'e gönderildi. Üç önde gelen sendika üyesi ise eğitim öğretimi engelleme suçlaması ile ODTÜ'nün verebileceği en yüksek ceza olan kademe ilerlemesinin durdurulması cezasına çarptırıldı.

ODTÜ emekçileri bu soruşturma saldırısını göğüslemek üzere 23 Haziran Salı günü direniş çadırını Rektörlük önüne kurarak 7 gün 24 saat sürecek bir eylemlilik süreci başlattılar. Gece gündüz Rektörlük önünde eylemlerini devam ettiren iki Eğitim Senliye sendika üyesi idari personel ve akademisyenlerin yanı sıra kadrolu ve taşeron işçilerden de yoğun biçimde destek geldi ve direniş alanı hem emekçiler hem de sendika tarafından sahiplenildi.

Öğrenciler de bu işten atma saldırısına karşı mezuniyet töreninde tepkilerini taşıdıkları pankartlar ve Rektör konuşmasını yaparken arkalarını dönerek attıkları sloganlar ile dile getirdiler. Direnişle dayanışma adına çok önemli bir adım ise Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği'nin girişimiyle toplanan kurumsal imzalar ile geldi. Aralarında TTB, Şehir Plancıları Odası, ÇHD, İHD, DISK İstanbul Temsilciliği ve ÇGD'nin de bulunduğu 50'ye yakın kurum ODTÜ yönetimine soruşturmaları geri çekme çağrısı yaptı.

Bunun yanı sıra işlerinde Sungur Savran, İstanbul Üniversitesi'nde Rektörlük seçimlerinden birinci çıkan ancak Erdoğan tarafından ataması gerçekleştirilmeyen Raşit Tükel, Korkut Boratav, Haluk Gerger, İzzetin Önder, Fikret Başkaya ve Ahmet Tonak'ın yer aldığı 215 aydın ve akademisyen kararın geri alınması talebini içeren bir metne imza attılar. Uluslararası çapta da yankı bulan eylem üzerine Noam Chomsky, Anwar Shaikh, Bertell Ollman, Tarık Ali, Michael Lowy, Riccardo Bellofiore, Mariagrazia Monaci, Luca Scacchi, Aijaz Ahmad, Mikhail Konaşof, Greg Albo, Hillel Ticktin ve daha pek çok aydın sürecin takipçisi olduklarını ilan eden bir metni imzaya açtılar.

9 Temmuz Perşembe günü ODTÜ Rektörlüğü, Eğitim Sen Genel Merkezi ile gerçekleştirdiği görüşmede dosyaları YÖK'ten geri alacağını beyan edince durumu değerlendiren emekçiler eylemin ilk hedefine ulaştığına karar vererek direniş çadırını kaldırmaya karar verdiler. Kitlesele bir dayanışma eylemi ile kurulan çadır yine kitlesele bir etkinlik ile kaldırıldı. ODTÜ'de mücadelenin bu evresinde de kazanan direniş ve dayanışmalarının gücü ile emekçiler oldu. Önümüzdeki dönem hem kadrolu hem taşeron şirket çalışanı işçilerin toplu sözleşme görüşmeleri sebebiyle emekçiler ODTÜ gündemine tekrar damga vurmaya hazırlanıyor. Birlik, mücadele ve dayanışma zafer için yine doğru formül olacaktır.

İş Güvencesinin Gaspi Genel Grev Sebebidir!

rin aldıkları ücretlerin alım gücünün azalmasına kadar birçok konuda AKP iktidarı emekçiler için tam bir kara dönem olmuştur.

Şu bir gerçektir ki 1 Kasım seçimleri neticesinde AKP, emekçilere yönelik saldırılarını hızlandırarak

Birkaç hafta önce Recep Tayyip Erdoğan'ın bir televizyon kanalında "paralel yapı" ile mücadele konusunda sarf ettiği, "Bu paralel yapı ülkemizde devletin içerisinde sızmış bir virüs gibi. İstihbaratta da var, emniyet teşkilatı, silahlı kuvvetlerimiz bütün bu yerlerin hepsinde bunlar var ve ciddi iletişim sağlamaya çalışıyorlar. 657 değiştirilmediği sürece bu iş çözülmez." sözleri, gözleri bir kez daha kamu emekçilerinin iş güvencelerine yöneltti. Zira bir süredir, özellikle üretim alanındaki tüm kamu kurumlarının özelleştirilmesi ile birlikte, kamu emekçilerinin iş güvenceleri özellikle sermaye cephesinden sıkça tartışılmaktaydı. Erdoğan'ın bu sözleri, AKP'nin tek başına iktidar olmasıyla birlikte kamu emekçilerinin iş güvencelerine yönelik ciddi bir tehdit haline dönüştü.

1965 yılında yürürlüğe giren 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu, dönemin izlerini taşımaktaydı. Bir yandan sosyalist devrimleri engellemek adına kapitalist ülkelerde ortaya çıkan "sosyal devlet" anlayışı, diğer yanda ise dönemin baskıcı devlet yapılanmalarının etkisi bu yasada cisimleşmiş bulunuyordu. Kamu emekçilerine iş güvencesi getirmesi açısından olumlu, kamu emekçilerinin örgütlenmesini, siyasi faaliyette bulunmasını yasaklaması bakımından ise olumsuz nitelikler taşımaktaydı bu yasa. Uzun bir süre boyunca kamu emekçileri, 657 sayılı kanunun bu olumsuz yönlerine karşı mücadele verdi. Bu nedenle 657 sayılı kanun, kamu emekçilerinin zihninde her zaman olumsuz bir imaj taşımıştır.

2000'li yılların başlarından itibaren, yukarıda da bahsettiğimiz özelleştirme süreci neticesinde, eğitim, sağlık vb. kamu hizmetleri ve dolayısıyla kamu emekçilerinin iş güvenceleri sermaye çevrelerinin yeni hedefi haline geldi. Bu bağlamda ilk saldırılacak hedefin tespit edilmesi de zor olmadı; 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu... 657'nin değiştirilmesi ve kamu emekçilerinin iş güvencelerinin ortadan kaldırılması "gerektiği" de özellikle bu yıllarda ısrarla dile getirilir oldu.

Bu andan itibaren kamu emekçileri açısından önceden şiddetle karşı çıktıkları 657'yi savunmak zorunda olmak gibi ironik bir durum ortaya çıktı. Bundan önceki mücadele 657'nin sınırlayıcı kalıplarını aşmak üzerine kuruluyken, bu andan itibaren mevcut kazanımları elde tutabilme endişesi ön plana çıktı. Nitekim kamu emekçilerinde oluşan bu endişe özellikle işinde bulunduğumuz süreçte hiç de yersiz değildir. AKP'nin iktidarda kaldığı süre boyunca emekçilerin iş güvencelerine yönelik saldırıları oldukça yoğun ve pervasızdır. Taşeron çalışma sisteminin yaygınlaşmasından, iş cinayetlerinin, kazalarının artmasına, sendikali işçi sayısının azalmasından, emekçile-

empyalist güçlerin desteğini almaya çalışacaktır. İçeride ve dışarıda iyice sıkışan AKP'nin sermaye çevrelerini memnun etmek adına emekçilerin haklarına daha güçlü ve hızlı bir biçimde saldıracağı bir gerçektir. Nitekim AKP'nin havuz medyasında 657 ile ilgili tartışmalar "Memurlara Müjde 657 Değişiyor!" başlıklarıyla verilmeye başladı bile. Paralel bahanesi ile kamu emekçilerinin iş güvencelerinin kaldırılması hedeflenmekte ve bu da topluma yavaş yavaş yedirilmeye çalışılmakta, kamuoyu oluşturulmaktadır.

Evet, bugün uzun yıllar boyunca karşı çıktığımız 657 sayılı yasayı bugün savunmak zorunda kalmamız ironik bir durum olarak görülebilir. Ancak şu bir gerçektir ki güçlü örgütlü bir mücadele hattı kuramadığımız ve sermayeyi dize getiremediğimiz her geçen gün eldekileri koruyabilmek adına bu tip ironik durumları çokça yaşayacağız. Bu nedenle başta da belirttiğimiz gibi mevcut yasayı emekçilerin lehine olumlu yönde değiştirmek adına sürdürdüğümüz geçmiş mücadeleleri unutmadan, bugün mücadeleyi kamu emekçilerinin iş güvencesini korumak adına yükseltmek zorundayız.

Eğer tüm kamu emekçilerinin tamamını kapsayan bu saldırıya karşı yine tüm kamu emekçilerini içine alan güçlü bir mücadele hattı kuramazsak, iş güvencemize ve kamu hizmetlerine yönelik bu saldırı sermaye lehine başarıyla ulaşacaktır. Ayrıca verilecek mücadele sadece kamu emekçilerinin iş güvencesini korumaya yönelik değil aynı zamanda mevcut durumda güvencesiz çalışan tüm emekçilerin kadrolu istihdam edilmesine yönelik olmalıdır. Zira iş güvencesini korumanın en etkili yolu güvencesiz çalışmayı ortadan kaldırmak olacaktır.

Kıdem Tazminatına Dokunmak Genel Grev Sebebidir!

2 Kasım seçimleri öncesi AKP, asgari ücret tartışmalarına 1300 liradan katılmış, zaten iktidarda olmasına aldırış etmeyerek tek başına iktidar olma koşuluyla bunu yerine getireceğini vaat etmişti. Can havliyle bu vaade sarılan AKP, seçim sonrası ise derhal çark etme sinyalleri verdi. "1300 lira olacak demedik, komisyona önereceğiz dedik" deseler de bu vaadi yerine getirmekten kurtulamayacaklar gibi görünüyor.

Gelgelelim 1300 lira asgari ücret, 3 liraya dayanan dolar ve Ocak ayında çift haneli olması beklenen enflasyon karşısında zaten şu anki ücrete karşılık geliyor. Yani emekçilerin refahı artmayacak, yalnızca kaybı telafi edilecek, tehlikeleri ise büyük. Derhal veryansına başlayan patron korosu da tehditlerini savuruyor. Üretim kaçacağını, işten çıkarmaların yaşanacağını, kayıt dışı çalışmanın artacağını, 1300 liranın üzerinde çalışanlara zam yapamayacağını, bankaya 1300 lira yatırdıktan sonra 300 lirasının elden işçiden geri alınacağını sıralıyorlar. AKP ise asgari ücretten doğacak olan bir mağduriyet olursa, rekabeti kısıtlarsa o

anlamda iş adamlarına gereğinin yapılacağını söylüyor. Bunun anlamını az çok tahmin edebiliyoruz. Kayıt dışı çalıştırmaya, ücretlerin bir kısmının elden geri alınmasına göz yumulacak, devlet kaynaklarıyla sermaye daha da desteklenecek. Ama en önemlisi AKP'nin bir başka vaadi olan ve patronlarla birlikte yıllardır dillerinden düşürmedikleri kıdem tazminatının ortadan kaldırılması.

Patronların işçiyi istediği gibi işten çıkarmasına engel olan, yani işçinin iş güvencesi olan kıdem tazminatının fona devredilmesi söz konusu. Buna göre her işçi için fona prim ödenecek, bir yıl için bir aylık ücret olarak biriken tazminat 12-15 günlük ücret olarak birikecek. Tazmi-

nat fondan karşılandıktan sonra patron ise istediği gibi işten atabilecek. AKP bunu "işçi tazminatını zaten alamıyor, bu şekilde almasını sağlayacağız" diyerek pazarlıyor ancak olacak olan iş güvencesinin ortadan kalkması, kriz anında kitlesel işten çıkarmaların yaşanması, işsizler ordusunun büyümesi, buna bağlı olarak ücretlerin ise düşük kalması. Kaldı ki biz bu fonların nasıl yok olabileceğini işsizlik sigortası ve konut edindirme fonlarından, deprem vergilerinden biliyoruz.

Kıdem tazminatı biz kamu emekçileri için de hayati önemdedir. Ortada milyonlarca işsiz varken, çalışanların güvencesi ortadan kalkmışken ücretlerin düşük olması kaçınılmazdır. Zaten insanca yaşam koşullarından bu kadar uzakta iken bizi iyice sefalete mahkûm etmeye hazırlanıyorlar. Özellikle de AKP'nin bir diğer saldırısı, 657'nin değiştirilmesi ve kamu emekçilerinin güvencesinin kaldırılması söz konusu iken her türlü iş güvencesi hakkını topyekûn savunmalıyız.

Sermaye ve hükümeti AKP, dört koldan emekçilere saldırarak krize hazırlanıyor. Krizin faturasını ödememek için iş güvencemize yönelik saldırıları ancak hayatı durdurarak, genel grevler örgütleyerek savuşturabiliriz. Yasalari onlar da yapsa, onlar da bozsa üreten, hayatı her gün yeniden yaratan bizleriz. Güçlü olan bizleriz.

YÖK'ün 2015 Performansı

12 Eylül darbesinin mirasçilerinden olan YÖK'ün 34.yıl dönümü sermaye cephesinde minnetle alkışlanırken, YÖK protestolarında emekçilere ve öğrencilere bu sene de polis saldırısı ve gözaltı terörü düştü. Son yıllarda akademik özgürlüğe yönelik baskıları iyice arttıran ve üniversiteleri ticarileştirme yönünde emin adımlarla ilerleyen YÖK, üniversite çalışanlarına disiplin soruşturmaları, hak ihlalleri, güvencesiz istihdam ve performans kriterlerinden başkasını reva görmüyor. Sermayeye hizmetini 34 yıldır aksatmayan YÖK'ün 2015 performansına bir de bilimin ve emeğin gözünden bakalım:

2015 yılında YÖK'ün hak ihlallerinden nasibini en çok alanlar ÖYP'liler oldu. YÖK "Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı ile lisansüstü eğitim kontenjanlarına yerleştirilen araştırma görevlilerinin ÖYP kadrosu ile ilişkilerinin kesilmesi halinde, lisansüstü eğitimle de ilişkileri kesilmesi" kararını aldı. Yıl içerisinde ÖYP'li araştırma görevlilerine lisansüstü eğitimleri süresince eğitim, araştırma, akademik etkinliklere katılım gibi başlıklar için ayrılan bütçe süratle düşürüldü, pek çok araştırma görevlisi bütçeler açılmadığı için bütçelerini kullanamadı. Yüksek lisans ve doktora yaparken kadroya atanmış olan ÖYP'lilere azami süre kısıtı konuldu. ÖYP'liler atandıktan kısa bir süre sonra kadrolarından çıkarılmayla ve tazminat yükümlülükleriyle yüz yüze geldi. Ardından programa alımlarda "Alan Sınavı" zorunluluğu getirildi. Yapılan düzenlemelerle "sahtekârlığa ve kadrolaşmaya" kapı açıldı. Son olarak, 22 Eylül 2015 tarihinde, YÖK ÖYP'yi kaldırdığını ve cari alımla akademisyenlere kadro verileceğini açıkladı. AKP YÖK üzerinden kadrolaşmayı sadece işe alımla değil, işten çıkarmayla da yapmayı planlıyor.

YÖK "akademik teşvik ödeneği" adı altında, öğretim elemanlarının patent, bilimsel yayın, ödül, proje, araştırma, konuşma, bildiri, atıf, sergi, tasarım gibi akademik faaliyetlerini "teşvik" etme amacıyla bir düzenleme yaptı. Bakanlar Kurulu tarafından çıkarılacak bir yönetmelik ile performansa dayalı ücret uygulamasının yükseköğretim alanına yerleştirilmesi amaçlanıyor.

Nisan ayında İstanbul Üniversitesi rektörlük seçimlerinde en yüksek oyu alan Prof. Raşit Tükel, Cumhurbaşkanı'na gönderilen listede YÖK tarafından ikinci sıraya düşürülmüş, sonra da Cumhurbaşkanı tarafından, Prof. Tükel'den yaklaşık 300 oy az almasına rağmen Prof. Mahmut Ak rektör olarak atanmıştır.

YÖK Başkanı Yekta Saraç fizik, kimya gibi temel bilim dallarına başvurunun az olduğunu bahane ederek bu bölümlere kontenjan verilmemesini yani kapatılmasını çözüm olarak sundu.

Yüksek Öğretim Kurulu Başkanlığı Nisan ayının sonunda tüm üniversitelere bir yazı göndererek, Suriyelilerle ilgili saha çalışması yapılmasını İçişleri Bakanlığı'nın onayına bağladığını bildirerek akademik özgürlüğe bir pranga daha vurdu.

YÖK tarafından 50/d kadrosunda güvencesiz çalışan araştırma görevlileri için bir toplantı yapıldı. Toplantı sonucunda iş güvencesi verilmesi bir yana, ancak performans kriterlerini sağlayanların 33/a kadrosuna geçirilebileceği konusunda karara varıldı.

Seçim sürecinde YÖK akademik atamaları durdurdu. Başkan'dan "izin alınmadan" atama yapılamayacağını söyleyen YÖK siyasi iktidarın akademideki sopası oldu. YÖK sopasını arkasına alan üniversite yönetimleri soruşturma terörü estirdi.

Bu tabloya öğrencilerin yaşadığı sorunları ve taşeronlaşmayı eklediğimizde üniversitelerin YÖK'ten, Türkiye'nin AKP'den ve dünyanın bütün emekçilerinin kapitalizmden acilen kurtulması gerektiği açık. Öyleyse birleşelim, örgütlenelim, üniversitelerin dikensiz gül bahçesi olmadığını gösterelim.

Sağlık Emekçilerini Yeni Yıldırma Politikası Geçici Görevler

Uzun zamandır sağlık alanında hastane yönetimleri tarafından sistematik şekilde yapılan bir uygulama var. Geçici görevler. Geçici görev adı altında uygulanan süre günler...

Bir sabah hastaneye gidiyorsunuz, personel biriminden biri arıyor ve yeni görev yerinizi bildiriyor. Ya da izin deyken gayri hukuki bir şekilde size geçici görev çıkartıldığını telefonla bildiriyor. Sizin adınıza alınan bu karardın hiç bir aşamasından haberiniz olmuyor ve asla fikriniz alınmıyor. Acaba uygun musunuz, durumunuz buna müsait mi diye sorulmuyor? Birden yeni iş yerine nasıl ulaşacaksınız, çocukları ne yapacaksınız, nasıl okula bırakacaksınız, yol uzun mu eve dönüş nasıl kolay mı gibi sorularla boğuşurken bulursunuz kendinizi. Yapacak çok fazla bir şey kalmaz size. Daha sonra hemen soluğu idarede alırsınız. Neden size geçici görev çıkarıldığını sorarsınız. İdari sorumlular gayet pişkin şekilde sebebini bilmediklerini söylerler ve topu kamu hastaneleri birliği genel sekreterliğine atarlar. Mecburen oraya da gidersiniz onlar da size aslında kararı hastanenin verdiğini söyler ve görev çıkan hastanenin eleman açığı olduğunu belirtir. İş içinden çıkılmaz bir hale dönüşür. Eğer sendikada örgütlü değilseniz de size yardım edecek kimse bulamazsınız ve yeni görev yerinize doğru yola koyulursunuz.

663 Sayılı Kanun Hükmünde çıkan bu kararname ile yöneticiler tarafından uzun zamandır uygulanmakta olan geçici görevler sağlık emekçilerinin tepesinde bir tehdit olarak durmakta ve bunu yıldırma politikasının bir aracı olarak sık sık kullanılmaktadır. Bu durum branş ayrımı gözetmiyor, doktor, hemşire, röntgen teknisyeni herkese yapılıyor.

Geçici görevler 3 ay ile başlayıp 9 aya kadar uzatılabilmektedir. Üstelik bu durum suistimal edilip 2 seneye kadar keyfi bir şekilde uzatılabilmektedir. Bu da sizin en iyi ihtimalle neredeyse bir yıla yakın bir süre için tüm düzeninizin alt üst olması demektir. Bu uygulama şimdilik il içinde uygulanışıyla sınırlı fakat epeydir konuşulmakta olan Kamu Personeli Rejim Yasa Tasarısıyla amaç bunun iller arasında da geçici görevler uygulanmasına kadar vardırmaktır. Gün geçmiyor ki sağlık emekçileri yeni bir tehditle karşı karşıya kalmasın.

Örneğin bir klinikte çalıştığınızı varsayın ve her hangi bir konuda yönetime itiraz ettiğinizi düşünün. Başlangıçta sorun yok gibidir fakat yönetimle ikinci tartışmanızda ya da yanlış olduğunu düşündüğünüz şeyi söylediğinizde hemen şu cümle karşınıza çıkıyor; "beğenmiyorsan seni başka yere gönderelim". Evet böylesi bir tehdit karşısında belki bir daha ağzınızı açmıyor ya da çok az şeye karşı bir şeyler söyleyebiliyorsunuz. İşte size yıldırma politikası. Yapılan her itiraz, karşı çıkılan her cümle size bir tehdit olarak geri dönüyor. Zaten çok ciddi bir iş yüküne sahip olan sağlık emekçileri bir de bu uygulamayla iyice yılıyor.

Bir çok sağlık emekçisi sırf geçici göreve maruz kalmamak için idarenin, yönetimin haksız uygulamalarına ve mobbingine maruz kalıyor. Bazen hiç bir şeye itiraz etmiş olmanız gerekmiyor geçici görev çıkması için çok sessiz sedasız hakkını arayamayan biri olmanız da yeterli oluyor bu duruma. Ya da bu durumların ikisi de olmayabilir. Fakat kesin olan bir şey var ki her an birimize bir geçici görev çıkabilir.

Bu yüzden tüm sağlık emekçileri olarak bu hukuksuz uygulamaların son bulması, sağlık alanındaki personel eksikliğin geçici göreve sebep olduğu eleman eksikliğinin giderilmesi, fazla mesailerin olmadığı, herkesin eşit koşullarda çalıştığı ve eşdeğer ücret aldığı bir sağlık sistemi için sendikalarda örgütlenip başımızı ezmeye çalışanlara karşı mücadele edelim! Adresimiz bellidir. Sağlık alanındaki tek mücadeleci sendika olan SES'de örgütlenelim.

Unutmayalım ki kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

ENGEL sizsiniz !

Türkiye hala engelliğin tanımını netleştiremeyen engellilik kavramının içindeki sosyal ve ekonomik durumlar ile değil de kelimelerin yan yana gelmesi ile 'afili' bir tanım arama çalışmalarında olduğu gözler önündedir. Bu acı durum, meselenin özünden çok görüntüsüne odaklanıldığı bir kanıttır. Sistemin vicdan noktasında, sergilediği sahte vicdandır, reklamdır.

Bırakın engelli bir vatandaşı, yaşamını devam ettirebilmek (burada "yaşamı devam ettirebilmek" ten kasıt sadece nefes almak, yemek, içmek olarak ele alındı ki Türkiye şartlarında daha fazlasını beklemek zaten lükse giriyor) için ihtiyacı: iş...

İş, beraberinde toplum nezdinde meşruiyeti, ekonomik bağımsızlığı, sosyalleşmeyi ve bu sıkıcı hayatımızda mutlak sona doğru ilerlerken oyalanabileceğimiz bir şeyleri getirir. Varoluşumuza dair, güdülenmemizi sağlar.

Türkiye'deki işsizlik sorununun hangi aşamada olduğu zaten ortada; herhangi bir engeli olmayan bir vatandaşın iş bulması bu kadar zorken, engelli bir vatandaşın iş bulabilmesi ne kadar zordur açıklamaya gerek yok! Engelli bir vatandaşın iş bulabilmesinden önce, iş bulma kriterlerine uygun, istihdam öncesi eğitim düzeyinin yeterli olması gerekmektedir. Türkiye şartlarında ki eğitim ile ilgili sıkıntıları aştığımızı varsayarsak; ilgili kanun maddesinden kamu ve özel sektörlerde % 4 oranında (bu oranın bu kadar düşük olması farklı mevcut engelli vatandaş/nüfus oranına kıyasla farklı bir sorundur) engelli çalıştırılması zorunluluğu belirtilmiştir. Kamuda memur olabilmek için girilen KPSS ve

KPSS'yi aşan adaylar memur olabilmektedir ki işin en kolay yolu bu sanırım. Memur olarak atanan birçok engelli vatandaşın sıkıntısı aslında şimdi başlıyor. Atanma soncu engelli çalışana öncelikle engel durumuna göre uygun iş ortamı ve materyaller hazırlanamadığı için günlerce belki aylarca mesai saatlerini bir sandalyede oturarak geçirmek zorunda kalmaktadır. Atanan memurun eğitim düzeyi değil de, engel durumu göz alınarak uygun bir konuma yerleştirilmesinde yaşanan diğer sıkıntılar arasındadır. Görme engellilerin sürekli santralde görev alması bunun en büyük örneğidir.

Toplum olarak ön yargılarımız çok yüksek; insanları sınıflandırma, rekabet, öğretilmişlik. Küçüklükten beri bize engellilerin acınacak, yardıma muhtaç insanlar olduğu öğretilmiştir. İlerleyen zamanlarda bir engelli ile çalışmaya başladığımızda da, yardıma muhtaç "zavallı" olduğu için ya mesai arkadaşımıza güvenmeyip her işini biz yapar ya da O'na çalışma alanında özgürlük sağlamayıp, yardım severlik yaptığımızı sanırsınız. Aslında arkadaşımıza verdiğimiz mesajın ; "sen beceremezsin" olduğunu hiç bilmeyiz. Bilmememizin sebebi, içgüdülerimize işlemiş, toplumdaki öğrendiğimiz engelliler için 'muhtaç' yorumudur. Benzer durum özel sektörlerde işverenler tarafından da yaşanmaktadır. İlgili kanun maddesinde ki yüz-

delik kotasını doldurmak için işe almış oldukları engellilere "sen işe gelmesen de olur, her ay maaşın hesabına yatacak merak etme " deyip eve gönderen işverende engelliye verdiği mesaj aynıdır. Bu KÖTÜLÜKTÜR. Ama ne acı ki 'iyilik' kisvesinde yapılmaktadır.

Bu yaşanan sıkıntıların özüne baktığımızda hepsinin devletin payı olduğu tartışmasız bir gerçektir. Devletin temel zihniyeti, bir devlet yöneticisinin sorunlarını anlatan engelli vatandaşa hitaben söylediği şu cümlede açığa çıkmaktadır: Körsün, sana bile iş vermişiz, daha ne istiyorsun! Temel ihtiyaçları karşılanamayan, devlet tarafından ötekileştirilen, sınıflandırmanın yoğun olduğu; işverenlerin amacının sadece gelir olduğu bir ülkede yaşayan halk mutsuzluğun beraberinde getirdiği tüm davranışları sergileyecektir. Devlet politikasının temelinde eğitimsizlik ya da çıkarlar doğrultusunda "eğitim " in olması insan ilişkilerindeki yaklaşımı da olumsuz etkilediği yaşanan bir gerçektir. Devam eden bu zincir yıkılmadığı sürece engelli ve ya değil halkın mutsuzluğu devam edecektir. Ve bu 'halkın mutsuzluğu', daha çok 'öteki' öldürülenlere sirayet edecektir. Mesela; engellilere!

Savaş Ortamında Öğretmenlik

Kürt coğrafyasında öğretmenlik yapmak batıdan gelen her öğretmen için sarsıcı bir deneyimdir. Elbette coğrafya ile tanışmadan önce de orası hakkında pek çok fikrimiz vardır. Ama masallardaki “Anka Kuşu” ile ya da fantastik edebiyatın karanlık ormanı ile gerçek dünyada tanışmak algılarımızda ciddi kırılmalara yol açar.

Örneğin ana dilde eğitim o güne kadar sizin için pedagogların tartıştığı akademik bir konu, bir siyasi programda geçen tek cümlelik haklı bir taleptir. Bir grup ortaokul öğrencisi kompozisyon yazarken size tarla, orak, buğday gibi en temel kelimeleri beden diliyle tarif ederek Türkçe karşılıklarını sorunca gerçekten anlarsınız ana dilde eğitimin ne derece yakıcı bir ihtiyaç olduğunu. Yine de durumunuz o güne kadar Kürtçe diye bir dilin varlığını inkâr etmiş sınıf öğretmeni kadar kötü değildir. Elinizde Türkçe bilmeyen yirmi kadar öğrenci vardır. Onlarla iletişim kurabilmek için tek çareniz o güne kadar inkâr ettiğiniz dili temel düzeyde de olsa öğrenmektir. Ve iletişim kurma çabalarınızın sonuçsuz kalmasından bunaldığınız bir gün gayri ihtiyari isyan edersiniz: “Bu çocuklara Kürtçe bilen birisi öğretmenlik yapmalı”. Siz farkında olmasanız da kendi ihtiyaçlarının haklılığını kabul ettirir size coğrafya.

Çatışma dönemleri ise sizi coğrafyanın bambaşka bir gerçekliği ile tanıştırr. Çatışmalar yüzünden açılmayan okullar, sokak eylemleri, kimi zaman haklı kimi zaman abartılı kişisel güvenlik endişeleri... Ama asıl şok edici olan bunlar değildir. Az çok beklenen, tahmin edilen gelişmelerdir bunlar. Öğrencilerinizin savaş kavramına bakışını tam olarak algıladığınızda anlarsınız bu coğrafyada hayat ırmağının batıdakine göre çok farklı aktığını. Önünüzde savaş ile büyüyen bir nesil vardır. Hayatın diğer alanları hakkında çok tecrübesiz olan bu küçük zihinler savaş olgusunu tüm çıplaklığı ile kavramaktadır. Batıdaki çocuklar için ancak bilgisayar oyunlarında anlam ifade eden bu kavram, bu coğrafyanın çocukları için nefes almak kadar doğal bir gerçekliğin ifadesidir. Siz; savaşın zararları hakkında sorduğunuz soruya genel geçer soyut cevaplar beklerken, onlar size savaşın dehşetini tüm somutluğu ile anlatırlar: günlerce susuz kalan şehirler, ölen çocuklar, akrep-ler, tanklar... İşin daha acısı anlattıkları şeylerin ciddiyetinin bilincinde olmalarıdır. Çelimsiz omuzlarının bahsettikleri konunun ağırlığı ile biraz daha çöktüğünü görür, bu bedenlerin bu ağırlığı taşımak zorunda kalmalarının haksızlık olduğunu düşünürsünüz.

Nasıl Mücadele Edeceğiz? Nasıl Kazanacağız?

Büyük bir itiraz ortaya konmazsa kamu emekçilerini başta 657'nin değiştirilmesi ile iş güvencesinin gaspı olmak üzere pek çok hak kaybı bekliyor. Kadrolaşmasından sürgününe, psikolojik baskısına, gericileşmeden ticarileşmeye zaten süren sorunlar da katmerlenecek. Bütün bunlara karşı mücadele edeceğiz ama nasıl?

Grev hakkıyla gerçek bir toplu sözleşme yapamamak bile sendikaların varlığı biz kamu emekçileri adına kendi başına bir kazanım. Neticesinde sendikalar en azından kendi içimizde birliği sağlamanın araçları, dayanışmamızın sinir merkezleri olarak iş görmeli. Ancak sendikalarımız uzunca süredir siyasi bir bürokrasinin yarattığı hantallık ve atıllıkla boğuşuyor. Sendikalar, sendika olma görevlerini yerine getirmekten çok birer sivil toplum kuruluşu gibi çalışıyorlar. Taban ile sendika arasında bu sebeple büyük bir açığı doğmuştur. Bu açığı kapatılmalıdır. Bunun en önemli iki aracı bir mücadele programına sahip olmak ve bu mücadele hattını en kuvvetli biçimde örmek için taban inisiyatiflerini yaratmaktır. Bu taban inisiyatifleri hem mücadeleyi sürükleyerek hantallaşmanın, etkisizleşmenin önüne geçecektir hem de bürokratikleşmenin yolunu tıkayacaktır.

Unutmayalım,

- **kamu emekçilerini bekleyen ekonomik-siyasi tehlikelerin ve de olanakların analiz edilmesi**
- **bir mücadele programının oluşturulması**
- **tabanda canlılık yaratacak platformların inşası**
- **üyeler ve emekçilerle sendikaların bağının güçlendirilmesi**
- **siyasi bürokrasinin grup çıkarlarını aşip sınıf mücadelesi adına tüm olanaklarını seferber eden sendikaların yaratılması**
- **ve bütün bu çabanın koordinasyonu örgütlü bir faaliyetle mümkündür.**

Kamu Emekçisinin Sesi bülteni KESK'te ve bağlı sendikalarda yönetimleri feodal beylikler halinde aralarında paylaşmış olan siyasi çizgilere bir yenisini daha eklemek için çıkmıyor. Kamu Emekçisinin Sesi bülteninin çıkış amacı, ihtiyaç duyulduğu üzere, sınıf mücadelesini sendikal faaliyetin merkezine yerleştiren tüm diri unsurları bir araya getirmektir. Hedefimiz sendikalarımızın yüzünü yeniden emekçilere, sınıfa döndürmektir. Böylelikle sendika içinde ve dışında mücadele etmek isteyen emekçileri kucaklamak mümkün olacaktır. Hükümete ve sermayeye karşı büyük bir mücadele hattı etrafında, en geniş emekçi kesimlerini kapsayan, hazırlıklı ve sonuç alıcı bir hareket inşa etmek zorundayız. Sendikalarımızı içinde sürüklendiği durumdan çıkarmanın tek gerçekçi yolu budur.

Kamu Emekçisinin Sesi bu tespitleri yapan, bu doğrultuda mücadeleye katılan kamu emekçileri tarafından hazırlanıyor. Kamu Emekçisinin Sesi bülteni aracılığıyla çeşitli alanlardan emekçiler dağınıklığı aşacak, mücadeleyi yükseltecek adımları atmak için güç ve enerji biriktiriyor.

Tüm kamu emekçilerine çağrımız yaklaşan fırtınada sendikalarımızın önemli bir araç olacağı bilinciyle bu örgütlemeye sahip çıkmaktır. Bilinçli ve planlı bir çabayla sendikalarımızı bürokrasinin elinden geri alabilir, onları mücadele örgütümüz olarak yeniden programlayabiliriz. Bunlar için eşgüdüm içinde hareket eden bir odak inşa etmemiz gerekiyor ki bu amacımıza ulaşabilelim, tek tek çabalarımız buhar olup gitmesin. Örgütlü duruş her zaman kazandırır. Yalnız ve çaresiz bir emekçinin kavgada kazanma şansı yoktur. Kamu Emekçisinin Sesi faaliyetlerine katılarak siz de sınıf mücadelesini yükseltme çabalarının aktif bir parçası olabilirsiniz.

Sınıf mücadelesi uğruna tüm imkanlarını seferber eden bir sendikal anlayışın oluşturulması için, sınıf için sendika!